

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 33

Thiết Kỳ Sĩ dùng mưu thoái địch

Bỗng nghe âm thanh kia lại đổi phương vị bật lên tràng cười lạt nói:

- Đêm nay hãy tha cho các vị. Các vị muốn kiếm Kim Giáp vương tử Hạ Nguyên ư? Lần sau ta hãy lấy tính mạng của các cũng chưa muộn.

Dứt lời không thấy động tĩnh gì nữa. Thiết Nhị lang và Bạch đại muội kiếm loạn lên một hồi chẳng thấy tông tích đâu liền chạy về bên Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Nhị ca ca! Thằng cha đó không chơi được, chẳng thấy bóng gã đâu.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Ai bảo người vọt đi kiếm y? Coi chừng y ám toán người đó.

Thiết Nhị Lang đằng hắng nói:

- Tiểu đệ không sợ đao kiếm thì còn sợ gì gã ám toán?

Cao Thức cười đáp:

- Tuy y không giết người chết, nhưng ở trong bóng tối hạ thủ đánh cho té đài vải phân.

Thiết Kỳ Sĩ kinh ngạc hỏi Cao Thức:

- Nhị Lang không sợ đao kiếm thật ư?

Cao Thức gật đầu cười đáp:

- Cả Bạch đại muội cũng không sợ. Sư phó đã luyện chúng thành kim cương thể thần công.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách nói:

- Thảo nào gã lớn mật quá!

Long lão nhân nói:

- Chúng ta về thôi. Phép độn thổ quả là khó lòng đối phó.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Gia sư bảo có một vật phá được phép độn thổ, nhưng không biết lạc lõng nơi đâu?

Long lão nhân hỏi;

- Phải chăng đó là Nhật Nguyệt kính?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp:

- Đó là một thứ bảo kính đời cổ có ba tên. Còn gọi là Hiển hình kính, tục danh là Chiếu yêu kính. Nhật nguyệt kính mới là đích danh của nó.

Long lão nhân nói:

- Nhị hiệp có thể thỉnh cầu Hoàng thượng chuẩn cho vào bảo khố. Nghe nói ở gian thứ nhất trong kho bảo tàng còn cất tấm gương này.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Hoàng thượng đã biết chưa?

Long lão nhân đáp:

- Hoàng thượng có cuốn danh sách bảo tàng. E rằng ngài không nhớ rõ, nhưng lật danh sách ra coi là thấy ngay.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Đây là một món quốc bảo mà nhắc tới trước mặt Hoàng thượng sao tiện?

Long lão nhân đáp:

- Đúng thế. Vụ này cả Ngũ điện hạ cũng không tiện mở miệng.

Quay về Bắc Hải đã sang canh ba. Thiết Kỳ Sĩ thôi thúc Long lão nhân đi nghỉ. Bọn họ do cung nga hầu hạ ăn bữa đêm rồi mới đi các nơi ở hậu cung tuần tra một lượt.

Giữa lúc hai người đề tỵ khinh công đi gần tới điện Thái Hòa chợt thấy một bóng đen thấp thoáng dưới ánh đèn pha lê.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi ra hiệu cho Cao Thúc dẫn nhị đồng tới phía sau điện tra xét. Chàng chú ý nhìn suýt bật tiếng la. Nguyên đó là lão già toàn thân màu đỏ.

Thiết Kỳ Sĩ biết là Lôi Hỏa Thần, không thể không sợ nguy hiểm, thò tay khê rút thanh đoản kiếm chỉ dùng trong trường hợp đặc biệt. Nó chính là thanh Phụng Hoàng kiếm.

Chàng sợ bọn Cao Thúc mạo hiểm vội lớn tiếng hô:

- Phía dưới phải chăng là Lô hỏa thần tiên bối?

Toàn hồng lão nhân nghe tiếng rất đổi ngạc nhiên ngừng đầu lên trầm giọng hỏi:

- Tên tiểu bối nào mà lại hô rõ tự hiệu của lão phu?

Thiết Kỳ Sĩ tung mình hạ xuống thêm điện, chỉ còn cách lão không đầy năm trượng. Chàng đảo mắt nhìn quanh bất giác giật mình kinh hãi. Nguyên dưới mặt đất và trên dãy hành lang đều có vệ sĩ và võ sĩ ngã lăn ra. Chàng chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- Ta cứ tưởng tên ma đầu xuất hiện dưới ánh đèn pha lê sáng tỏ mà sao bọn võ sĩ cùng vệ sĩ không phát giác, thì ra bọn chúng đều bị lão ma đầu điểm té cả rồi.

Lôi hỏa thần thấy một thanh niên cầm kiếm đứng sững trước mặt dường như cũng lấy làm kỳ hỏi:

- Tiểu tử! Người cũng là võ sĩ ư?

Thiết Kỳ sĩ đã biết lão là một nhân vật ngang hàng với ân sư, dù sao chàng cũng phải giữ lễ, liền chấp tay đáp:

- Vãn bối là tân khách của Hoàng thượng đương kim. Xin hỏi tiên bối tới đây vì việc gì?

Lôi hỏa thần cất giọng trầm trầm:

- Lão phu muốn kiếm Hoàng đế

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Bây giờ đã quá canh ba, Hoàng thượng ngủ rồi. Sáng mai lão tiên bối hãy đến được chăng?

Lôi hỏa thần quát:

- Cử động của lão phu còn long trọng hơn cả Hoàng đế lâm triều. Thằng lỏi con đi kêu lão dậy.

Thiết Kỳ Sĩ đồng dục cười đáp:

- Trừ phi có việc nguy hiểm đến quốc gia không kể, còn thì chẳng bao giờ nửa đêm Hoàng đế chịu trở dậy.

Lôi hỏa thần tức giận đáp:

- Thằng lỏi con dám kháng mệnh lão phu ư? Người hãy nhìn bọn chúng lăn ra cả lũ đó.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Bọn này đều là võ sĩ và vệ sĩ bị lão tiên bối điểm té, vãn bối đã ngộ thấy từ sớm rồi.

Lôi hỏa thần gầm lên:

- Thằng lỏi con mật chó kia! Người dám ngang nhiên mạo phạm lão phu. Được lắm! Lão phu hãy giết người rồi sẽ thiêu rụi những tòa cung điện này. Khi đó lo gì lão Khang Hy chẳng phải bò ra.

Giữa lúc ấy trong điện có tiếng người quát:

- Quân giặc cướp ở phương nào mà dám vào nội cung càn rỡ? Quả nhân ở đây.

Cửa điện mở ra. Một lão già mặc thường phục đi tới.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn rõ Hoàng đế bất giác giật mình kinh hãi, liền lạng người đến bên nhà Vua khẽ nói:

- Tâu Hoàng thượng! Hắn là một tên ma đầu vào hạng giỏi nhất trong võ lâm.

Khang Hy Hoàng đế nhìn chàng mỉm cười đáp:

- Tráng sĩ! Quả nhân có khanh ở trước mặt thì thiên quân vạn mã cũng không sợ.

Lôi hỏa thần dường như đã ngó thấy Hoàng thượng tới nơi, lão cũng chấp tay nói:

- Hoàng đế! Hoàng đế bất tất phải sợ hãi. Tán nhân chỉ đến mượn một vật mà thôi.

Hoàng thượng trầm giọng đáp:

- Vật gì? Nếu nói có lý quả nhân sẽ cho mượn.

Lôi hỏa thần cả cười nói:

- Làm Hoàng đế quả nhiên khác hẳn dân chúng. Lão quan! Tán nhân muốn mượn cái gương nhỏ trong bảo khố.

Hoàng thượng quát lên:

- Trong bảo khố đồ vật chất cao như núi, quả nhân biết cái gương nhỏ để chỗ nào?

Lôi hỏa thần cười đáp:

- Lão quan! Cái đó dễ lắm! Lão chỉ cần cho biết chỗ mở cơ quan là tán nhân tự mình tìm lấy được.

Hoàng đế lắc đầu nói:

- Quả nhân không thuận.

Lôi hỏa thần cả giận nói:

- Lão quan! Không nhận được điều nhỏ thì hỏng cả đại cuộc. Tán nhân mà động sát khí thì bộ mặt thành Bắc Kinh sẽ hoàn toàn thay đổi.

Thiết Kỳ Sĩ xem chừng khó lòng tránh khỏi một trận tử chiến liền nhìn Hoàng đế nói:

- Tâu Hoàng thượng. Xin Hoàng thượng lui gót vào điện.

Hoàng đế lắc đầu đáp:

- Tráng sĩ! Quả nhân muốn ở đây coi khanh động thủ.

Thiết Kỳ Sĩ vừa kinh hãi vừa bực mình nghĩ bụng:

- Lão vua này thật hồ đồ không hiểu đời.

Đột nhiên chàng lớn tiếng hô:

- Sư huynh ở đâu?

Cao Thức ở trong điện đáp:

- Lão nhị cứ yên lòng. Đã có chúng ta hộ giá.

Y dẫn hai cự đồng vọt ra nhanh như gió đứng thành hình tam giác bảo vệ Hoàng đế.

Thiết Kỳ Sĩ hơi yên dạ. Chàng thở phào một cái nghĩ thầm#:

- Ta không ở Bắc Kinh thì dù cả Thanh Đình có lật nhào cũng chẳng quan tâm, nhưng hiện giờ thì không thể được. Đệ tử của Phụng Hoàng thần lý nào để sư phó phải mất mặt?

Chàng vận toàn thân chân khí từ từ tiến về phía Lô hỏa thần nói:

- Thưa tiên bối! Bí mật trong bảo khố ngoài Hoàng thượng là đến văn bối. Văn bối đã phạm tội khi quân, mạo muội lấy cái gương đó để mình dùng rồi.

Lô hỏa thần cười hô hố đáp:

- Tiểu tử! Người muốn dẫn dụ lão phu đi chẳng? Hà hà! Con thỏ con lại muốn sánh cường với lão sơn tinh thì gồm thật!

Thiết Kỳ sĩ đồng dặc nói:

- Nhật nguyệt kính, Hiển hình kính, Chiếu yêu kính, một vật mang ba tên. Vật này chính để đối phó với thầy trò Thổ hành thần. Văn bối còn hiểu hơn tiên bối nhiều, không thì đã chẳng lấy cắp.

Lô hỏa thần nghe nói gầm lên:

- Tiểu tử! Đưa ngay ra đây!

Thiết Kỳ sĩ cười lớn đáp:

- Xin lỗi tiên bối. Văn bối lấy được rồi lại đánh mất.

Lô hỏa thần thét lên be be, vừa nhảy vừa la:

- Tiểu tử! Người mà không đưa ra thì lão phu bóp chết.

Thiết Kỳ Sĩ hai tay nấn túi đáp:

- Tiên bối muốn lấy thì xin đi kiếm Phụng Hoàng thần.

Lô hỏa thần nghe nhắc đến Phụng Hoàng thần, lại nhảy lên chồm

chôm, nhưng lão kinh ngạc hỏi:

- Thằng lỏi con còn nhỏ tuổi sao lại biết lão hoạt đầu Phụng Hoàng thần? Hừ hừ! Chẳng lẽ ngươi biết thật sao?

Thiết Kỳ sĩ cười ha hả đáp:

- Tiên bối không nên chậm trễ. Cả Thổ Hành thần cũng dính líu vào vụ này, muốn lấy cho bằng được Nhật Nguyệt kính. Tiên bối mà chậm chân là hỏng đấy.

Lôi hỏa thần la lên:

- Những ai biết vụ này?

Thiết Kỳ sĩ đáp:

- Vợ chồng Hải thần, Hải Hậu, Cự Phong Thần, thầy trò Kim Giáp thần. Dĩ nhiên còn văn bối đã để mất cũng muốn đoạt về. Số người dòm ngó không phải ít.

Lôi hỏa thần gâm lên:

- Ngươi biết khá nhiều nhỉ? Nhưng nếu lần này ngươi lừa gạt lão phu thì lão phu sẽ xé xác ngươi thành từng mảnh.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi:

- Tại sao văn bối lại lừa gạt lão? Lão đầu tử! Văn bối nói thật lão mà lấy được cũng chưa chắc đâu, văn bối phải đoạt về.

Lôi hỏa thần vọt mình đi, chớp mắt đã mất hút.

Hoàng đế cười khanh khách nói:

- Thiết tráng sĩ! Khanh thần dũng hơn Hạng Võ, mưu mô chẳng kém Khổng Minh. Quả nhân bội phục lắm.

Thiết Kỳ Sĩ thở phào một cái, nhìn Hoàng Thương xá dài nói:

- Tâu Hoàng thượng! Đêm nay thật nguy hiểm!

Hoàng đế cả cười nói:

- Quả nhân lại không nghĩ thế, chỉ muốn khanh gặp được tay đối thủ chân chính.

Thiết Kỳ Sĩ trịnh trọng tâu:

- Tâu Hoàng thượng! Thảo dân khó lòng địch lại lão. Nếu xảy cuộc động thủ thì công phu kỳ quái của lão có thể thiêu hủy cả cung điện. Giả tỷ ở bên ngoài thì thảo dân không đến nỗi hoang mang lắm.

Hoàng thượng vẫy tay nói:

- Tráng sĩ! Quả nhân có điều muốn hỏi khanh. Vậy khanh hãy theo quả nhân vào trong điện.

Thiết Kỳ Sĩ theo nhà vua vào nội điện, chàng đảo mắt nhìn không khỏi ngạc nhiên. Nguyên trong điện toàn thị nữ nhân, chỉ có một chàng trai là Ngũ vương tử.

Ngũ vương tử bước ra đón chàng cả cười nói:

- Thiết hiền đệ! Đêm nay ta được coi tấn tuồng: Tiểu hồ ly hý lão hồ ly.

Thiết Kỳ Sĩ nghe y kêu mình bằng hiền đệ trước mặt Hoàng thượng, chàng không khỏi giật mình, nói khẽ:

- Ngũ gia! Hoàng thượng ở đây mà xưng hô ...

Chàng chưa dứt lời đã bị Khang Hy lão phật gia cũng có võ công thánh tai nghe rõ. Ngài cười ha hả ngắt lời:

- Ngũ Lang mà kết giao được với bậc kỳ tài như khanh là y có cặp mắt tinh đời biết rõ người anh hùng. Quả nhân già mất rồi. Giả tử còn trẻ cỡ ba mươi tuổi, quả nhân cũng quyết định kết làm huynh đệ kim lan với khanh.

Thiết Kỳ Sĩ vội tâu:

- Kẻ thảo dân không dám.

Hoàng thượng nhìn vị quý phụ trung niên vẻ người thanh nhã, vẫy tay nói:

- Ngự thê! Ngày thường khanh vẫn mong nhớ Thiết Phụng Hoàng thân thì tráng sĩ đây chính là y đó.

Nguyên quý phụ trung niên này là Chánh cung nương nương. Hoàng hậu mỉm cười tiến lại gần hỏi:

- Bệ hạ ơi! Chàng tráng sĩ này xinh đẹp như vậy sao gọi là Thiết Phụng Hoàng? Thần thiếp cứ tưởng y là một nhân vật giống Trương Phi.

Hoàng thượng long nhan hơn hờ đáp:

- Đúng thế! Sự thật thường trái với điều người ta tưởng tượng. Chắc vì tráng sĩ họ Thiết nên khanh cứ tưởng y đen đũi. Khanh tính ngoại hiệu y phải thế nào mới đúng?

Nương nương tâu:

- Ngoại hiệu y phải là Ngọc Phụng Hoàng mới xứng với người

Thiết Kỳ sĩ vội tâu:

- Thảo dân kính cẩn bái tạ nương nương đã ban cho tư hiệu.

Hoàng thượng cả cười phán:

- Ngọc Phụng Hoàng! Ha ha! Đúng lắm! Đúng lắm! Thực là một con Ngọc Phụng Hoàng.

Nhà vua quay lại bảo Ngũ vương tử:

- Ngũ Lang! Mau kêu thái giám truyền chỉ cho văn võ triều thần đặc biệt ngày mai quả nhân miễn triều để chúc hạ Ngọc Phụng Hoàng.

Ngũ vương tử kính cẩn tâu:

- Thần nhi xin vâng chỉ

Hoàng thượng ngồi xuống rồi nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Tráng sĩ! À quên! Ngọc Phụng Hoàng! Vừa rồi khanh nói với lão ma kia về tấm Nhật Nguyệt kính nào đó?

Thiết Kỳ Sĩ khom lưng tâu:

- Tâu Hoàng thượng! Đó là tấm kính nhỏ bé. Trên chốn giang hồ đồn đại hiện cất trong bảo khố. Nhật nguyệt kính là một bảo vật mà người võ lâm đều thèm khát.

Hoàng thượng ngẫm nghĩ rồi xuống chỉ cho Ngũ vương tử nói:

- Vương nhi lập tức đưa Ngọc Phụng Hoàng xuống bảo khố điều tra. Nếu quả có tấm kính đó thì trăm ban cho Ngọc Phụng Hoàng.

Ngũ vương liên thanh đáp:

- Dạ dạ! Thần nhi xin tuân chỉ.

Y để bọn cung phi ngấm nghĩa chàng thanh niên kỳ sĩ một lúc rồi mới đưa ra khỏi điện dẫn chàng vào bảo khố.

Thiết Kỳ Sĩ vừa tạ Hoàng ơn ra khỏi điện đã thấy Cao Thức dẫn nhị đồng lại đón, Cao Thức nói:

- Lão nhị! Những võ sĩ bị lão ma điểm huyết ta đã giải khai cho họ tỉnh lại rồi.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói:

- Sư ca! Hoàng thượng ban cho tiểu đệ tấm Nhật nguyệt kính. Bây giờ tiểu đệ theo Ngũ gia đi kiếm. Vậy sư ca hãy dẫn bọn Nhị Lang về trước.

Cao Thức cười đáp:

- Vậy lão nhị đi rồi về cho lẹ. Ta có việc muốn nói với lão nhị.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi hỏi:

- Việc gì?

Cao Thức đáp:

- Không vội đâu. Lát nữa lão nhị trở về sẽ biết.

Rồi y không để Thiết Kỳ Sĩ hỏi nữa, lập tức trở gót dẫn mục đồng quay về Bắc Hải.

Trên đường, Thiết Nhị lang hỏi đại sư ca:

- Sao đại ca không cho y hay? Coi chừng mấy vị bối tử có thể nguy đến tính mạng.

Cao Thức đáp:

- Y xuống bảo khố điều tra cái đó là phải yên lòng nhận xét. Nếu y biết vụ này tất rối loạn tâm thần bất lợi cho việc tìm kiếm bảo vật. Đây là cơ hội ngàn năm một thuở. Nhật nguyệt kính quan trọng phi thường, cần phải lấy cho bằng được.

Bạch đại muội hỏi:

- Người đưa tin vừa rồi là ai?

Cao Thức đáp:

- Gã là trưởng ban võ sĩ, không dám kinh động Hoàng thượng.

Thiết nhị Lang hỏi:

- Nghe nói cả Tề Cách Lạc bối tử cũng bị bắt phải không?

Cao Thức đáp:

- Gã chỉ nói năm người bị bắt. Vụ này không thể tuyên dương ra ngoài để hết thầy triều thần văn võ đều chấn động.

Thiết nhị Lang hỏi:

- Nhân vật nào đã hạ thủ?

Cao Thức đáp:

- Vụ này phải chờ Lão nhị trở về mở cuộc điều tra. Bây giờ mới biết là bốn nữ nhân, nhưng chưa hiểu lai lịch thế nào?

Bọn Cao Thức vừa về tới Bắc Hải đã thấy tên tổng bộ đầu ở phủ Cửu Môn đề đốc ngồi đó. Thái độ hấn cực kỳ hoang mang. Trán toát mồ hôi nhỏ giọt.

